

I fastan 2010

Älska mig mest när jag förtjänar det minst, för det är då jag behöver det bäst!

Hitlers läkare Karl Brandt vid Nürnbergrättegången efter WWII

När Corrie ten Boom reste runt och berättade om sin tid i tyska koncentrationsläger var det en kraft som höll henne uppe. Hur kunde hon glad i hågen berätta om den förnedring som hon och hennes familj hade fått gå igenom? Vad fick henne att stå ut med minnet av skräcksyner och grymhet, hellre än förtränga alltsammans? Hur kunde hon fortsätta tro på människan efter förintelsen, efter ”den slutliga lösningen”?

Det finns ett svar på frågan, lika enkelt som naturligt. Det är inget vetenskapligt svar och inget allmänt religiöst svar som har med karma eller universums räknenskaper att göra. Och det är förvisso inget politiskt svar, som om nazismens förbrytelser nu en gång för alla vore överständna.

Corrie, herrens underbara luffare från Holland, trodde på förlåtelse. Det var det som höll henne uppe. Hon kunde till och med stå ut med människans värsta ondska, för att hon trodde på en kraft som övervinner allt. Kärleken börjar inte med en balansräkning och innebär inte att man har överseende med det onda. Jag ställer inte upp en kalkyl innan jag bestämmer mig för om jag skall förlåta min nästa. Genom att förlåta utan villkor slipper jag känna agg och sätter mig själv fri.

Egentligen är det ju det tron handlar om. Att ge upp förhandlingen. Livet är svårt många gånger, men lösningen är inte att blunda för onskans realitet. Inte heller att använda den till sin fördel, t ex att vilja villkora sin förlåtelse. Genom att hävda rätt och fel i moralen blir man beroende av Guds kraft till förlåtelse och ett nytt liv med nya möjligheter!